

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 6C/60/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112245046
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2013:5112245046.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudcom Mgr. Andrejom Kekelym v právnej veci navrhovateľa: Telervis Plus a. s., so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpený JUDr. Alanom Strelákom, advokátom s miestom výkonu činnosti Na vříšku 12, 811 01 Bratislava, IČO: 31 819 702, proti odporcovi: M. Š., D.. XX.XX.XXXX, N. XXX XX D. U. XXX, štátny občan SR, o zaplatenie 575,10 eur s prísl. takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 230,10 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne: zo sumy 37,80 eur od 09.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 38,46 eur od 05.01.2011 do zaplatenia, zo sumy 38,46 eur od 04.02.2011 do zaplatenia, zo sumy 38,46 eur od 06.03.2011 do zaplatenia, zo sumy 38,46 eur od 05.04.2011 do zaplatenia a zo sumy 38,46 eur od 05.05.2011 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Návrh vo zvyšnej časti zamieťa.

Odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania zo dňa 29.11.2012 podaným na Okresnom súde Žilina dňa 27.12.2012 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 575,10 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 575,10 eur od 09.12.2010 do zaplatenia a zmluvnou pokutou vo výške 26,54 eur za každý mesiac omeškania začínajúc mesiacom december 2010 až do zaplatenia sumy 575,10 eur, ako aj nahradiť mu trovy konania.

Návrh na začatie konania skutkovo navrhovateľ odôvodnil tým, že dňa 29.04.2010 bola medzi ním a odporcom ako dlžníkom uzatvorená zmluva o úvere č. 320100883 na čiastku 500,- eur za odplatu vo výške 345,- eur. Zmluvou sa odporca zaviazal celkovú čiastku vo výške 845,- eur uhradiť v 13 mesačných splátkach, a to vo výške 65,- eur. Prvá splátka bola splatná 10. deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, pričom po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky je veriteľ oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi, ak sa nedohodnú zmluvné strany inak. Prevzatie finančnej hotovosti potvrdil odporca podpisom zmluvy. Odporca celkovo do dňa podania návrhu uhradil sumu 269,90 eur, pričom posledná uhradená suma vo výške 65,- eur bola uhradená dňa 20.09.2010. V súlade s čl. II. zmluvy bol odporca povinný hradiť v 13 mesačných splátkach, pričom prvá splátka bola splatná 10 deň po uzatvorení zmluvy, každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Vzhľadom na to, že odporca neplnil riadne a včas v zmysle splátkového kalendára, navrhovateľ mu oznámil stratu výhody splátok v zmysle ust. § 53 ods. 8

Občianskeho zákonníka. V predžalobnej upomienke zo dňa 09.02.2011 upozornil odporcu na uplatnenie práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. V oznámení o zosplatnení záväzku zo dňa 21.03.2011 oznámil odporcovi, že celý dlh (zahrňujúci nesplatenú časť úveru a poplatku za správu úveru) sa stal splatným ku dňu 08.12.2010. Po zosplatnení záväzku nebola odporcom uhradená žiadna suma. Ku dňu vypracovania návrhu tak činí dlžná čiastka sumu 575,10 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom spolu s poplatkom za správu úveru v celkovej sume 845,- eur a čiastkou vo výške 269,90 eur, ktorá bola uhradená odporcom (845,- eur - 269,90 eur = 575,10 eur). Ďalej navrhovateľ uviedol, že v zmysle bodu 3 Obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, sa odporca zaviazal uhradiť v prípade porušenia podmienok zmluvy o úvere aj zmluvnú pokutu vo výške mesačného poplatku za správu úveru, a to za každý začatý kalendárny mesiac omeškania až do zaplatenia istiny vrátane poplatku za správu úveru. Keďže celkový poplatok za správu úveru je podľa zmluvy o úvere vo výške 345,- eur a úver bol poskytnutý na obdobie 13 mesiacov, mesačný poplatok a teda aj dohodnutá mesačná zmluvná pokuta je 26,54 eur (345,- eur / 13 = 26,54 eur). Vzhľadom na uvedené je odporca podľa zmluvy o úvere povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 26,54 eur za každý začatý mesiac omeškania až do zaplatenia istiny vrátane celkového poplatku za správu úveru. Odporca neuhradil splátku za mesiac december 2010 riadne a včas, a preto žiada v zmysle bodu 3 Obchodných podmienok zmluvnú pokutu vo výške 26,54 eur za každý začatý mesiac omeškania začínajúc mesiacom december 2010. Ďalej sa odporca zaviazal uhradiť v zmysle bodu 3 Obchodných podmienok zákonný úrok z omeškania a paušálnu náhradu nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vymáhaním čiastky vo výške 20 % z poskytnutého úveru, t. j. 20 % zo sumy 500,- eur, najmenej však 67,- eur. Za účelne vynaložené náklady sa považujú najmä osobné návštevy a vyhľadávanie dlžníka poverenou osobou zo strany veriteľa, vyhotovenie a zaslanie upomienok, registrácia a evidencia a dohľadávanie dlžníka v systéme veriteľa, pravidelné overovanie a aktualizácia dát dlžníka, identifikácia a zaúčtovanie nepravidelných platieb mimo určenú výšku, telefonické hovory, náklady spojené s pokusmi o mimosúdne riešenie sporu (poštovné, právne konzultácie). Náhrada podľa predchádzajúcej vety nezahŕňa náklady súdneho konania alebo iného konania spojeného s vymáhaním dlhu.

Navrhovateľ k návrhu pripojil fotokópie: zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 320100883 zo dňa 29.04.2010, Obchodných podmienok, predžalobnej upomienky zo dňa 09.02.2011 spolu s hromadným poštovým podacím hárkom zo dňa 10.02.2011, oznámenia o zosplatnení záväzku zo dňa 21.03.2011 spolu s hromadným poštovým podacím hárkom zo dňa 22.03.2011.

Odporca sa k návrhu, ktorý mu bol náhradne doručený podľa ust. § 47 ods. 2 O.s.p., písomne nevyjadril.

Súd vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 25.10.2013 v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu navrhovateľa podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Od predvolania navrhovateľa súd upustil podľa ust. § 49 ods. 1 O.s.p., pričom na pojednávanie predvolal len jeho právneho zástupcu. Tento mal predvolanie na pojednávanie riadne doručené, pričom svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil podaním zo dňa 24.10.2013 s poukazom na zásadu hospodárnosti konania a súhlasil s rozhodnutím aj v svojej neprítomnosti a neprítomnosti navrhovateľa.

Súd na základe navrhovateľom predložených listinných dôkazov zistil nasledovný skutkový stav, pričom vec posúdil podľa nižšie uvedených ustanovení právnych predpisov a dospel k nasledovným záverom.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľ ako veriteľ prostredníctvom obchodného zástupcu a odporca ako dlžník uzatvorili dňa 29.04.2010 zmluvu označenú ako zmluva o úvere č. 320100883 (na č. I. 5 spisu). Na základe uvedenej zmluvy sa navrhovateľ zaviazal poskytnúť odporcovi peňažnú sumu vo výške 500,- eur. Tento úver mal byť poskytnutý za odplatu a úrok vo výške 20 % z istiny za celú dobu splácania úveru (ďalej len poplatok za správu úver, ktorý zahŕňa ako odplatu, tak dohodnutý úrok). Odporca svojím podpisom na zmluve potvrdil prevzatie uvedenej peňažnej sumy, na základe čoho mal súd za preukázané, že odporca prevzal v deň uzavretia zmluvy, t. j. dňa 29.04.2010 uvedenú peňažnú čiastku vo výške 500,- eur (čl. I. zmluvy). Odporca sa v zmluve zaviazal, že navrhovateľovi splatí istinu vo výške 500,- eur a celkový poplatok za správu úveru vo výške 345,- eur, celkom tak sumu 845,- eur v pravidelných rovnomerných 13-tich mesačných splátkach so splatnosťou prvej splátky na 10. deň po uzatvorení zmluvy, pričom každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia mala byť splatná na 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Ďalej sa účastníci dohodli, že veriteľ je oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, ak sa nedohodnú zmluvné strany inak. Priemerná RPMN v zmysle ust. § 4 ods. 2

písm. k) zákona č. 258/2001 Z. z. bola ku dňu podpisu zmluvy pri splatnosti úveru 13 mesiacov uvedená vo výške 48,66 %. (čl. II. zmluvy).

V čl. 1 Obchodných podmienok (na č. I. 5 rub spisu), ktorými sa mal popri Obchodnom zákonníku riadiť zmluvný vzťah účastníkov a s ktorými bol odporca uzrozmeneň, čo mal potvrdiť svojim podpisom, bolo ustanovené, že RPMN činí pri splatnosti úveru na 13 mesiacov 206,73 %.

V čl. 3 Obchodných podmienok bolo uvedené, že zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ dlžník nespĺní svoj záväzok podľa čl. II. zmluvy, je veriteľ oprávnený požadovať od dlžníka zároveň zmluvnú pokutu vo výške mesačného poplatku za správu úveru, a to za každý začatý kalendárny mesiac omeškania až do zaplatenia istiny vrátane poplatku za správu úveru a zákonný úrok z omeškania. Zmluvná pokuta je splatná v okamihu, kedy sa dlžník dostal do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky.

Súd v ďalšom považoval za nesporné tvrdenie navrhovateľa, že odporca doposiaľ na daný záväzkovo-právny vzťah medzi účastníkmi uhradil sumu 269,90 eur s poslednou úhradou vo výške 65,- eur dňa 20.09.2010.

Listom zo dňa 09.02.2011 označeným ako „Predžalobná upomienka“ (na č. I. 6 spisu) žiadal navrhovateľ odporcu o úhradu neuhradenej sumy po splatnosti vo výške 315,10 eur do 5 dní od obdržania výzvy s upozornením, že inak si uplatní svoje právo a po uplynutí 15-dňovej lehoty v zmysle ust. § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka bude žiadať o zaplatenie celej pohľadávky a budú voči odporcovi uplatnené aj všetky dojednané zmluvné sankcie. V zmysle pripojeného hromadného poštového podacieho hárku (na č. I. 7 spisu) bol tento list podaný na odoslanie poštovému doručovateľovi dňa 10.02.2010 s uvedením adresy odporcu na doručenie Nezбудská Lúčka 126. Súd však nemal preukázané, že uvedený list sa dostal do dispozičnej sféry odporcu.

Listom zo dňa 21.03.2011 označeným ako „Oznámenie o zosplatnení záväzku“ (na č. I. 8 spisu) oznamoval navrhovateľ odporcovi, že záväzok vyplývajúci z uzavretej zmluvy o úvere č. 320100883 bol v súlade so zmluvnými podmienkami zosplatnený ku dňu 08.12.2010 z dôvodu omeškania odporcu s jeho splácaním. Ďalej uviedol, že istina, vrátane úroku a zmluvnej odmeny je zosplatnená v celkovej výške 575,10 eur. V zmysle pripojeného hromadného poštového podacieho hárku (na č. I. 9 spisu) bola tento list podaný na odoslanie poštovému doručovateľovi dňa 22.03.2011. Súd však nemal preukázané, že uvedený list sa dostal do dispozičnej sféry odporcu.

Podľa ust. § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 11.06.2010, právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v pôvodnom znení účinnom do 10.06.2010, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa ust. § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení zákona č. 568/2007 účinnom od 01.01.2008 do 10.06.2010, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa ust. § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. v pôvodnom znení účinnom do 10.06.2010, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. v pôvodnom znení účinnom do 10.06.2010, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; (§ 2 ods. 2 Obchodného zákonníka) v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže

byť veriteľom aj predávajúci. (§ 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, zrušený a nahradený zákonom č. 250/2007 Z. z.)

Podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v pôvodnom znení účinnom do 10.06.2010, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008 do 10.06.2010, odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády.

Podľa ust. § 1 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 238/2008 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru účinného od 01.07.2008 do 10.06.2010, výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, s výnimkou podľa odseku 2, nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona, a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona.

Podľa ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení zákona č. 70/2008 Z. z. účinnom od 04.04.2008 do 10.06.2010, ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ustanovením odseku 10 v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšuje výšku ustanovenú nariadením vlády vydaným podľa odseku 10, je neplatná v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto ustanoveniu, ak sa ten, kto je takouto zmluvou dotknutý, neplatnosti dovoľá.

Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008 do 10.06.2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere..

Podľa ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení zákona č. 270/2008 Z. z. účinnom od 01.08.2008 do 10.06.2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí (§ 43 Občianskeho zákonníka) musí obsahovať:

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2,

l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,

o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

p) práva spotrebiteľa podľa § 7,

q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

Podľa ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008 do 10.06.2010, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa ust. § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008 do 10.06.2010, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ust. § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 575/2009 Z. z. účinnom od 01.03.2010, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa ust. § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.

Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení nariadenia Vlády SR č. 586/2008 Z. z. účinnom od 01.01.2009 do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (§ 17 ods. 1 zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.02.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa ust. § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

Podľa ust. § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa ust. § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013 absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, to znamená, že sa vždy spravuje Obchodným zákonníkom bez ohľadu na to, kto je subjektom týchto vzťahov (podnikateľ alebo iná osoba). Zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou, lebo vzniká už dohodou zmluvných strán o jej obsahu. Na jej vznik sa nevyžaduje aj faktické poskytnutie úverových prostriedkov. Obchodný zákonník v základnom ust. 497 vymedzuje nasledujúce podstatné časti úverovej zmluvy: a) určenie zmluvných strán, b) určenie sumy (limitu), do ktorej budú peňažné prostriedky poskytnuté, c) záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, d) záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky. Dohoda o uvedených podstatných častiach zmluvy je nevyhnutná na to, aby vznikla úverová zmluva (§ 269 ods. 1). Ak nedôjde k dohode hoci len o jednej z uvedených podstatných častí, nemožno hovoriť o vzniku úverovej zmluvy.

Zmluva o pôžičke má povahu reálneho kontraktu, teda vznik pôžičky predpokladá nielen dohodu strán, ale aj skutočné odovzdanie predmetu pôžičky (pri peniazoch i bezhotovostným prevodom) dlžníkovi. Pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke sú: a) prenechanie veci na voľné nakladanie, teda aj spotrebovanie, b) druhovo určený predmet pôžičky, c) dočasnosť právneho vzťahu, d) povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu a e) obvykle aj doba splatnosti jej vrátenia. Ak však doba vrátenia pôžičky (splatnosť) nie je dohodnutá, dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal (§ 563 Občianskeho zákonníka).

Z vykonaného dokazovania mal tak súd za preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom vznikol právny vzťah na základe vyššie uvedenej uzavretej zmluvy zo dňa 29.04.2010. Aj s poukazom na to, že

zo strany navrhovateľa išlo o činnosť v zmysle ust. § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka a zo strany odporcu nešlo o obdržanie peňažných prostriedkov na výkon jeho zamestnania, povolania alebo podnikania, pričom išlo o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov navrhovateľom odporcovi, súd dospel k záveru, že medzi účastníkmi vznikol právny vzťah v zmysle príslušných ust. zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a rovnako v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere nie je zvláštnym zmluvným typom, pričom úver môže byť dohodnutý v podobe rôznych typov zmlúv, napr. v zmluve o úvere podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, v zmluve o pôžičke podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka, v kúpnej zmluve podľa ust. § 588 Občianskeho zákonníka a pod. Súd sa tak v ďalšom zaoberal otázkou, o aký zmluvný typ v tomto prípade išlo. S poukazom na vyššie uvedené rozdielne pojmové znaky zmluvy o úvere a zmluvy o pôžičke, súd dospel k záveru, že zmluva uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom má pojmové znaky zmluvy o pôžičke podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka, pričom ako reálny kontrakt vznikla samotným poskytnutím finančných prostriedkov vo výške 500,- eur už pri samotnom podpise zmluvy. Z jej obsahu nepochybne vyplýva, že vôľa zmluvných strán priamo smerovala k prenechaniu predmetnej peňažnej sumy navrhovateľom ako veriteľom odporcovi ako dlžníkovi pri uzavretí zmluvy. Vôľou zmluvných strán nebolo dohodnúť záväzok veriteľa poskytnúť po uzavretí zmluvy ako konsenzuálneho kontraktu až na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky do sumy 500,- eur. (rovnaký záver judikoval aj Krajský súd v Žiline v typovo totožnej veci v rozsudku č. k. 7Co/301/2012-55 zo dňa 16.01.2013)

Navrhovateľ tak svoju povinnosť podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka splnil pri podpise zmluvy a prenechal odporcovi sumu 500,- eur s tým, že odporca sa zaviazal vrátiť navrhovateľovi túto sumu zvýšenú o celkový poplatok za správu úveru vo výške 345,- eur, v ktorom mal byť zahrnutý jednak úrok vo výške 20 % a odplata (v zmluve však nie je uvedené, v čom by mala spočívať táto odplata, resp. nie je uvedený jej kauzálny, t. j. ekonomický dôvod), a to všetko v 13 pravidelných a rovnomerných mesačných splátkach vo výške 65,- eur.

Úrok v zmysle ust. § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka je odplatou za užívanie peňažnej istiny a plní sa v určitom percente za určité obdobie. Účastníci zmluvy si tak môžu dohodnúť úroky spôsobom, ktorý spĺňa požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, obvykle je to určitým percentom stanoveným za príslušnú dobu, môže byť však aj stanovením konkrétnej sumy. Dohoda o výške úrokov však nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, inak by bola takáto dohoda neplatná podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. V tomto smere súd poukazuje na platnú judikatúru, podľa ktorej je možné považovať za neprimeraný úrok taký, ktorý je dohodnutý vo výške podstatne presahujúcej úrokovú mieru obvyklú v dobe dojednania úroku stanovenú zásadne s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov a pôžičiek.

Zo znenia ust. § 657 a § 658 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by si zmluvné strany nemohli popri plnení dlžníka spočívajúcom vo vrátení sumy požičaných peňažných prostriedkov ako aj zaplatení úroku, dohodnúť aj ďalšie plnenie dlžníka, avšak súd má za to, že v dotknutom prípade navrhovateľ použil nekalú obchodnú praktiku, ktorou naoko poskytoval pôžičku s úrokom vo výške 20 % ročne [tento by aj pri prenechaní peňažnej sumy 500,- eur odporcovi na celé obdobie 13 mesiacov, teda pri záväzku odporcu vrátiť navrhovateľovi sumu 500,- eur naraz po uplynutí doby 13 mesiacov, bol v kapitalizovanej výške 108,33 eur; výpočet: $500,- \text{ eur} \times 20 \% \times (1 + 1/12, \text{ t. j. } 13 \text{ mesiacov})$], avšak skutočná výška úroku bola týmto spôsobom omnoho vyššia. Táto však bola prekrytá vykonštruovaním poplatku za správu úveru (ktorého časťou podľa zmluvy bol aj úrok 20 %), ktorého výška a ani ekonomický dôvod, ako už bolo vyššie uvedené, nebol v zmluve vôbec ozrejmenej. Súd odhliadnuc od toho, že odporca nemal peňažnú sumu 500,- eur prenechanú celú na obdobie 13 mesiacov (a už po 10 dňoch vlastne musel vrátiť jej cca 1/8), poukazuje na to, že výška odplaty v sume 345,- eur za poskytnutie peňažnej sumy 500,- eur odporcovi na celú dobu 13 mesiacov, by tvorila v ročnom vyjadrení 64 % poskytnutej sumy {výpočet: $345,- \text{ eur} / [500,- \text{ eur} \times (1 + 1/12, \text{ t. j. } 13 \text{ mesiacov})] = 0,64, \text{ t. j. } 64 \%$ }. Skutočná cena spotrebiteľského úveru vo forme pôžičky tak bola percentuálne vyjadrená nie priamo v zmluve, ale len odkazom na Obchodné podmienky navrhovateľa, s ktorými bol odporca oboznámený (tieto sa nachádzajú na rube zmluvy a sú spolu s rozhodcovskou doložkou podpísané odporcom), a to vo forme ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) vo výške 206,73 %. Z hľadiska peňažnej sumy bola cena spotrebiteľského úveru uvedená priamo v zmluve sumou 845,- eur.

Na tomto mieste si v ďalšom súd dovoľí poukázať na znenie ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z. z., podľa ktorého odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády. V zmysle ust. § 1 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 238/2008 Z. z. výška odplaty za

poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmela prevýšiť zverejnenú sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (z úradnej činnosti má súd vedomosť, že táto bola v %-tuálnej výške 79,08 %; pozri: <http://www.mfsr.sk/Default.aspx?CatID=6865>) a súčasne nesmela prevýšiť zverejnenú sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (priemerná RPMN 48,66 %, ako bolo uvedené aj v zmluve; môžeš pozrieť: <http://www.finance.gov.sk/Default.aspx?CatID=6783>). Je tak zrejmé, že v zmluve uvedená RPMN vo výške 206,73 % bola v rozpore s citovaným ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z. z. Súd však na túto skutočnosť s dôsledkom neplatnosti dotknutého rozsahu zmluvy však v zmysle ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z. z. prihliadať nemohol, keďže sa odporca tejto (relatívnej) neplatnosti nedovolal. Uvedené však súdu nebránilo zaujať právny záver, že v danom prípade bola výška odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov (aj pri prihladnutí na možnú vyššiu mieru rizika, keďže išlo o nezabezpečenú pôžičku; na druhej strane však súd poukazuje na to, že išlo o nižšiu sumu, ktorá ani pri platobnej nedisciplinovanosti dlžníka a jeho slabých majetkových pomeroch, nie je nevyhnutelná) dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi s odkazom na vyššie uvedený výklad. Vzhľadom na to súd považoval v zmysle ust. § 39 v spojení s ust. § 41 Občianskeho zákonníka časť zmluvy týkajúcu sa dohody o odplate za poskytnutie pôžičky za absolútne neplatnú. Na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať aj bez námietky dotknutej strany, teda ex officio (z úradnej moci). Okresný súd Žilina rovnaký záver konštatoval v typovo rovnakej veci v rozsudku č. k. 6C/11/2012-25 zo dňa 23.03.2012, s ktorým záverom sa stotožnil aj odvolací súd Krajský súd v Žiline v už uvedenom rozsudku č. k. 7Co/301/2012-55 zo dňa 16.01.2013.

Napriek deklarácii absolútnej neplatnosti dohody zmluvných strán o odplate za poskytnutú pôžičku, si súd dovoľí poukázať na to, že dotknutá zmluva uzavretá medzi účastníkmi neobsahovala ani náležitosti podľa citovaných ust. § 4 ods. 2 písm. g) a i) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy. V zmluve sa nikde nenachádza údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ustanovenie zmluvy, ktoré stanovovalo termíny jednotlivých splátok odpočtom počtu dní od uzavretia zmluvy a počet splátok, nemožno podľa názoru súdu za konformné so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa názoru súdu, spotrebiteľ (v tomto prípade dlžník) musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom. Takýto údaj však účastníkmi zmluvy uzavretá zmluva neobsahovala. V ďalšom súd poukazuje na to, že sa v zmluve nikde nenachádza ani údaj podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o výške a počte iných poplatkov, ktoré mal odporca navrhovateľovi zaplatiť. Výška celkového poplatku za správu úveru, aj keď bola v zmluve uvedená v sume 345,- eur, však zahŕňala aj 20 %-tný úrok z pôžičky, teda nie je zrejmé v akej výške boli iné poplatky, ktoré boli v zmluve označené ako odplata. Keďže bol nepochybne odporcovi poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 500,- eur, však v zmysle ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, je zmluva aj napriek chýbajúcim podstatným náležitostiam platná, avšak rovnako v zmysle uvedeného ustanovenia sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Súd tak vzhľadom na uvedené v ďalšom vychádzal z toho, že odporca bol povinný (iba) vrátiť požičanú sumu 500,- eur v 13-tich pravidelných a rovnomerných splátkach vo výške 1/13 zo sumy 500,- eur so splatnosťou: 1. splátky dňa 09.05.2010 (t. j. 10 dní po uzavretí zmluvy) a ďalších splátok do 30 dní od splatnosti predchádzajúcej splátky (t. j. dňa 08.06.2010, 08.07.2010, 07.08.2010, 06.09.2010, 06.10.2010, 05.11.2010, 05.12.2010, 04.01.2011, 03.02.2010, 05.03.2011, 04.04.2011), so splatnosťou poslednej 13. splátky dňa 04.05.2011. Odporca uhradil navrhovateľovi na daný spotrebiteľský úver nesporne (ako sám navrhovateľ v návrhu uviedol) celkovo sumu 269,90 eur. Pokiaľ sa týka samotnej istiny poskytnutej pôžičky vo výške 500,- eur, odporca tak nesplatil navrhovateľovi z tejto sumy 230,10 eur (500,- eur - 269,90 eur). Súd tak vzhľadom na uvedené návrhu v časti o zaplatenie istiny vo výške 575,10 eur vyhovel v rozsahu o zaplatenie sumy 230,10 eur a v ostatnom rozsahu sumy 345,- eur návrh v tejto časti zamietol.

Pokiaľ sa týka časti návrhu, ktorou si navrhovateľ uplatnil právo na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 26,54 eur za každý začatý mesiac omeškania začínajúc mesiacom december 2010 až do zaplatenia istiny vrátane poplatku za správu úveru, súd na daný prípad aplikoval ust. § 544 Občianskeho zákonníka. Súd je však toho názoru, že navrhovateľ nepreukázal písomnú dohodu zmluvných strán o zmluvnej

pokute, ako to predpokladá ust. § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Táto zmluvná pokuta medzi účastníkmi konania nebola písomne dojednaná priamo v zmluve o úvere č. 320100883. Záver o jej písomnom dojednaní možno hľadať v znení ust. čl. 3 Obchodných podmienok, podľa ktorých pokiaľ dlžník nesplní svoj záväzok podľa čl. II. zmluvy, je veriteľ oprávnený požadovať od dlžníka zároveň zmluvnú pokutu vo výške mesačného poplatku za správu úveru, a to za každý začatý kalendárny mesiac omeškania až do zaplatenia istiny vrátane poplatku za správu úveru a zákonný úrok z omeškania. Zmluvná pokuta je splatná v okamihu, kedy sa dlžník dostal do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky. Podľa ust. § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka musí byť zmluvná pokuta písomne dojednaná jednak čo do základu, t. j. musí byť dojednaná vo väzbe na konkrétne porušenie zmluvnej povinnosti jednou zmluvnou stranou a súčasne aj čo do výšky a to či už vo vyjadrení konkrétnou sumou, alebo iným spôsobom jej určenia, aby bolo možné bezpochyby dôjsť na základe tohto spôsobu k jej konkrétnemu vyčísleniu. Súd má však za to, že odkaz ust. čl. 3 Obchodných podmienok ohľadom výšky zmluvnej pokuty, ktorá mala zodpovedať výške mesačného poplatku za správu úveru takéto predpoklady nenapĺňa. Ako už bolo vyššie uvedené, celkový poplatok za správu úveru mal zahŕňať tak odplatu, ako aj dohodnutý úrok 20 %. Teda nie je zrejmé, čo zo sumy 345,- eur bol úrok a čo poplatok za správu úveru - odplata, ako je to uvedené v čl. I. zmluvy. Súd má tak za to, že uvedené ust. čl. 3 Obchodných podmienok týkajúce sa výšky zmluvnej pokuty, resp. spôsobu jej určenia trpí neurčitosťou, a z toho dôvodu je samo o sebe v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné. Rovnako s poukazom na už vyššie konštatovanú neplatnosť predmetného ustanovenia zmluvy týkajúceho sa práva navrhovateľa na zaplatenie celkového poplatku za správu úveru podľa ust. § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka je možné konštatovať, že výška zmluvnej pokuty, resp. spôsob jej určenia neboli medzi účastníkmi písomne dohodnuté (resp. vôbec), a teda je možné s poukazom na znenie ust. § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ktoré kogentne ustanovujú esenciálne (podstatné) náležitosti dohody o zmluvnej pokuty dospieť k záveru, že nedošlo vôbec medzi účastníkmi konania k vzniku dohody o zmluvnej pokute.

Odhliadnuc od uvedených záverov ust. čl. 3 Obchodných podmienok, ako si podľa neho navrhovateľ uplatňoval nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, je možné bez najmenších pochybností považovať za ustanovenie zmluvy, ktoré je v rozpore s ust. § 53 ods. 1 v spojení s ust. § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku) a teda v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je neplatné. S ohľadom na relevantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie by nemali byť žiadne pochybnosti o povinnosti súdu zbaviť spotrebiteľa neprijateľnej zmluvnej podmienky a jej poškodzujúcich účinkov: „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.“ (čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993) Súd dospel k záveru, že zmluvná podmienka, ktorá bola dohodnutá v predmetnej (formulárovej) zmluve, ktorej obsah spotrebiteľ (odporca) nemohol pri jej uzavretí ovplyvniť, ak chcel vstúpiť s navrhovateľom do zmluvného vzťahu a ktorá zaväzuje spotrebiteľa (odporcu) na zaplatenie sankcie - zmluvnej pokuty ako opakujúceho sa plnenia, ktorého mesačná výška zodpovedá v percentuálnom vyjadrení 3,1 % z výšky celkových nákladov spotrebiteľského úveru v sume 845,- eur ($26,54 \text{ eur} / 845,- \text{ eur} = 0,031 = 3,1 \%$) a ktorej ročná výška zodpovedá v percentuálnom vyjadrení 37,69 % z výšky celkových nákladov spotrebiteľského úveru v sume 845,- eur [$26,54 \times 12 = 318,48 \text{ eur}$] / $845,- \text{ eur} = 0,3769 = 37,69 \%$; pri navrhovateľom požadovanej dlžnej sume 715,- eur ide dokonca o $55,38 \%$ = $0,5538 = 318,48 \text{ eur} / 575,10 \text{ eur}$] bez ohľadu na celkovo dlžnú sumu, je bez akýchkoľvek pochybností neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda zo zákona neplatnou (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

Z uvedených dôvodov tak súd návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 26,54 eur za každý začatý mesiac omeškania začínajúc mesiacom december 2010 až do zaplatenia istiny vrátane poplatku za správu úveru vo výške 575,10 eur ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ sa týka návrhu v časti uplatnených úrokov z omeškania, súd tento uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 575,10 eur od 09.12.2010 do zaplatenia posúdil v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.01.2013 (§10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.). Vzhľadom k zamietnutiu návrhu v časti o zaplatenie istiny vo výške 345,- eur, súd zamietol aj návrh v časti uplatneného príslušenstva, t. j. príslušných úrokov z omeškania z tejto sumy. Pokiaľ sa týka zvyšného rozsahu uplatnených úrokov z omeškania vo výške 9 % zo sumy 230,10 eur od 09.12.2010 do zaplatenia,

súd skúmal otázku, kedy sa dostal odporca s úhradou tejto sumy do omeškania. Súd vychádzal z vyššie uvedenej konštatácie, že navrhovateľ nepreukázal doručenie oznámenia o zosplatnení záväzku zo dňa 21.03.2011 odporcovi. Rovnako súd poukazuje na to, že v zmysle ust. § 53 ods. 8 (v súčasnosti ods. 9) Občianskeho zákonníka, na ktoré aj navrhovateľ odkazoval, nie je možné zosplatniť dlh odporcu so spätným dátumom (dňa 08.12.2010), predchádzajúcim vôbec prejavu takejto vôle navrhovateľom, k čomu malo dôjsť dňa 21.03.2011. Súd tak ďalej vychádzal z toho, že nedošlo k zmene splatnosti pôvodného záväzku odporcu vykonať dlžné plnenie vo výške 500,- eur v 13 pravidelných rovnomerných splátkach. Ku dňu 09.12.2010 bol odporca v omeškaní s úhradou celkovo sumy 37,80 eur [čo zodpovedá rozdielu súčtu všetkých 8 dovtedy splatných splátok vo výške 230,80 eur (38,46 eur x 8 = po zaokrúhlení 307,70 eur) a dovtedy odporcom zaplatenej sumy 269,90 eur]. V čase prvého dňa po splatnosti 8. splátky bola výška základnej úrokovej sadzby ECB 1 %, teda súd viazaný návrhom podľa ust. § 153 ods. 2 O.s.p. priznal navrhovateľovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % zo sumy 37,78 eur (ktorá bola celá splatná dňa 05.12.2010) od 09.12.2010 do zaplatenia. V ďalšom sa odporca prvým dňom po splatnosti každej ďalšej splátky, dostal do omeškania aj s úhradou tejto splátky, pričom k prvému dňu omeškania s úhradou 9. až 12. splátky (t. j. ku dňu 04.01.2011, 03.02.2010, 05.03.2011, 04.04.2011) bola základná úroková sadzba ECB vo výške 1 % a s úhradou 13. splátky (t. j. ku dňu 04.05.2011) bola základná úroková sadzba ECB vo výške 1,25 % (súd má o výške základnej úrokovej sadzbe ECB v danom období vedomosť zo svojej činnosti, § 121 O.s.p.). Teda z dôvodu omeškania odporcu s každou ďalšou 9. až 12. splátkou vzniklo navrhovateľovi právo požadovať od odporcu zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % z tejto splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti tejto splátky až do zaplatenia a s 13. splátkou vzniklo navrhovateľovi právo požadovať od odporcu zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,25 % z tejto splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti tejto splátky až do zaplatenia. Súd tak navrhovateľovi priznal uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania viazaný opätovne rozsahom návrhu vo výške 9 %: zo sumy 37,80 eur od 09.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 38,46 eur od 05.01.2011 do zaplatenia, zo sumy 38,46 eur od 04.02.2011 do zaplatenia, zo sumy 38,46 eur od 06.03.2011 do zaplatenia, zo sumy 38,46 eur od 05.04.2011 do zaplatenia a zo sumy 38,46 eur od 05.05.2011 do zaplatenia a v ostatnom rozsahu návrh v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % zo sumy 230,10 eur od 09.12.2010 do zaplatenia zamietol.

Podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa ust. § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Súd pri rozhodnutí o trovách konania vychádzal z ust. § 142 ods. 2 O.s.p., pričom vychádzal zároveň z toho, že odporca bol nepochybne v pomerne väčšej časti vo veci úspešný, a mal by mať právo na pomernú náhradu trov konania vo výške zodpovedajúcej jeho čistému úspechu (%-tuálny úspech odporcu - %-tuálny úspech navrhovateľa). Keďže si však odporca právo na náhradu trov konania návrhom v súlade s ust. § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p. neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,

d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).